

Giới thiệu Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế

Chồng trước rời xa, vì muốn ly hôn với cô mà chồng cô đã tạo một 'xi căng đan' cho cô, chuốc say cô và ném vào phòng của ba người đàn ông xa lạ.

Cô say rượu lại cùng nam thân trong lòng của phụ nữ toàn thành phố 'người đàn ông độc thân kim cương, tổng tài Long Tư Hạo lạnh lùng' phát sinh tình một đêm dây dưa không rõ.

Cô đoạt lấy lần đầu tiên của anh, anh đoạt lấy lần đầu tiên của cô.

Anh giúp cô ly hôn, giúp cô đấu với tiểu tam và cả người chồng trước.

Sau khi ly hôn với người đàn ông cận kề, cô vốn chôn chặt đáy lòng, nhưng Long Tư Hạo nổi giận, cố chấp xen vào tâm trí cô, leo lên giường cô, dụ dỗ cô, cô không thể không lấy danh nghĩa vợ chồng với anh và cùng anh ở cùng một chỗ, cùng anh hàng đêm tạo người!

Cô hí mắt, ánh mắt cầu giãn nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mặt: “Long Tư Hạo, anh là tên khốn kiếp! Anh~ hôm qua anh dụ dỗ tôi!”

Long Tư Hạo nghe lời cô nói, vừa nhấp ngum cà phê lại nuốt nửa phun ra.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô, hài hước nói: “Nanni*? Hiểu Hiểu, tối hôm qua hình như chính em mới là người dụ dỗ anh, anh phục vụ em như vậy, em không thoải mái sao?”

“Thoải mái!” nuốt chút nữa cô bật thốt lên hai chữ này, cô trợn mắt, cắn răng nhìn anh nói: “Không thoải mái!”

“Sao?” Anh liếc mắt như bùng tình hiểu ra: “Ý em là vẫn còn chưa thoải mái!”

Cô gắt giọng: “Long Tư Hạo! Anh là tên khốn kiếp!”

Anh hài hước cười: “Anh không khốn kiếp làm sao trong bụng em có tiểu hồn đàn được?”

Anh là một người đàn ông cực phẩm xấu xa, một câu nói thôi cũng đủ làm chồng trước của cô học máu: “Cám ơn cậu đã để dành lần đầu tiên của Hiểu Hiểu cho tôi!”

Chồng trước lập tức học máu, bệnh nặng liệt giường!

*Nanni: ngôn ngữ mạng của Nhật Bản, có nghĩa là 'cái gì'.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quá chén, ném vào phòng người khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa thành phố K.

Đèn xanh vàng rực rỡ quay tròn bên trong nhà ăn, Lê Hiểu Mạn ngồi gần cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi phiếm hồng, đôi mắt trong suốt đến giờ vẫn không tin tưởng mà nhìn người đàn ông tuần dật ngồi đối diện cô.

Người đàn ông bình thường cô chỉ thấy được trên TV và báo chí - Hoắc Vân Hy, dáng người tuấn lãng, gương mặt anh tuấn, cả người mặc tây trang màu đen trắng càng làm tôn thêm vẻ tuấn dật của anh ta, lúc này anh ta đang ngồi đối diện cô, bảo sao mà cô không kinh ngạc, hiện tại ánh mắt cô nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Hàng lông mày của Hoắc Vân Hy nhíu lại nhìn cô gái nhỏ đang kinh ngạc nhìn anh ta, âm thanh trầm thấp đầy quyến rũ vang lên: “Mạn Mạn, kết hôn mới đó đã được 1 năm rồi, chúng ta cạn một ly đi.”

“Kết hôn một năm?” Lê Hiểu Mạn nhao lên, cô sắp quên về mặt pháp luật cô đã thăng cấp làm người đàn bà đã kết hôn.

Vậy mà anh lại gọi cô là Mạn Mạn? Lời nói của anh ta khiến cho cô kinh ngạc không thua gì chính tai nghe tổng thống Obama gọi cô.

Hình như đã rất lâu rồi anh không gọi cô.

Anh không sợ đau đầu lười sao?

Hoắc Vân Hy thấy cô thất thần, bàn tay trắng nõn nâng ly chân dài lên, nhẹ nhàng chạm vào ly trong tay cô, nhỏ giọng gọi: “Mạn Mạn.”

Cô ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, bàn tay trắng nõn nhỏ bé nâng ly, khóe môi nở nụ cười đẹp như hoa chạm cốc với Hoắc Vân Hy: “Cảm ơn, một năm vui vẻ.”

Hoắc Vân Hy nheo mắt nhìn nụ cười của cô, chớp mắt anh ta cảm thấy hoảng hồn, đôi mắt kính ngạc nhìn cô, âm thanh trầm thấp ít đi sự lạnh lùng hàng ngày: “Vì sao lại nói cảm ơn?”

Khuôn mặt trắng nõn của cô vì rượu mà đỏ hồng mê người, càng hấp dẫn mắt người, cô cười nhẹ: “Em chỉ cảm thấy ngoài ý muốn vậy mà anh còn nhớ rõ hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta.”

Bọn họ kết hôn được một năm anh vẫn lạnh lùng với cô, chưa bao giờ chạm vào cô, thậm chí không ngủ chung giường với cô, căn bản cô không nghĩ anh sẽ nhớ tới kỉ niệm 1 năm kết hôn của bọn họ, ngay cả cô cũng đã quên mất.

Trong lời nói của cô lộ ra sự vui vẻ, có chút thương cảm nữa, đôi mắt nổi lên tầng sương mờ là cao hứng cũng là chua xót trong lòng.

Hoắc Vân Hy nhíu mày, đôi mắt đầy phức tạp thân sĩ rót rượu cho cô: “Lại cụng ly.”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy rót rượu cho cô, vì uống đã choáng váng rồi nhưng vẫn nheo mắt nhìn anh ta: “Vân Hy, anh biết em không biết uống rượu mà, uống nữa sẽ say.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, bàn tay nắm ly rượu căng lên, có khoảnh khắc do dự lập tức nói: “Yên tâm đi, còn có anh mà.”

Mấy chữ 'yên tâm đi còn có anh mà' ngăn ngụt lại khiến cho lòng Lê Hiểu Mạn chua xót, cảm thấy muốn khóc, cô yên lặng chờ chồng mình một năm đã bắt đầu hồi tâm chuyển ý rồi hả?

Tuy đầu cô choáng váng, cả thế giới như xoay tròn nhưng thấy hiếm khi Hoắc Vân Hy có hưng trí nên không muốn làm anh ta mất hứng mà cụng ly với anh ta.

Một bữa cơm kết thúc, Lê Hiểu Mạn say bất tỉnh nhân sự, gương mặt thanh lệ xinh đẹp đỏ ửng không thôi, giống như quả anh đào chín mọng lại đẹp ngọt ngào như rượu mơ quyến rũ mê người.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn cô, đôi mắt lãnh mị do dự, sau đó nhấn mày, giống như đang do dự nhưng cuối cùng vẫn phải quyết tâm, đút vợ mình vào phòng khách sạn đã đặt trước, vào phòng một người đàn ông lòng dạ khó lường.

Anh ta ôm Lê Hiểu Mạn đến trước cửa phòng, do dự đang muốn gõ cửa thì người đàn ông bằng tuổi anh ta đã ra mở cửa.

Người đàn ông rất đẹp trai, nhưng đáng vẻ lưu manh, mặc tây trang đeo ca vạt, dáng đứng không khác gì tên lưu manh.

Anh ta nhìn người đàn bà trong tay Hoắc Vân Hy, không kiên nhẫn nói: “Sao giờ mới tới? Đưa cô ta cho tôi là được, hôm nay là sinh nhật của Hạ Lâm, cô ấy còn chờ cậu, đừng để cô ấy chờ lâu.”

Người đàn ông nói xong nhận lấy Lê Hiểu Mạn đang say đến bất tỉnh nhân sự, khinh miệt nhìn cô sau đó xoay người đi vào phòng giống như ném đồ bỏ đi, không hề thương tiếc mà ném cô xuống giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cho cô vượt tường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nháy mắt muốn xông vào mang Lê Hiểu Mạn đi nhưng nghĩ đến Hạ Lâm, người vì anh ta mà không cần tính mạng của mình thậm chí vì nh ta mà từng sảy thai, anh ta vẫn đứng lại.

Anh ta không nhìn Lê Hiểu Mạn mà ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trong phòng, lạnh lùng nói: “Lôi Dương, đừng quên chuyện tôi dặn cậu.”

Cái người tên Lôi Dương đứng trước cửa nhìn Hoắc Vân Hy cười lưu manh: “Tôi làm việc cậu yên tâm đi.”

Lập tức hắn ta đóng cửa phòng, Hoắc Vân Hy nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ chau mày sau đó xoay người đi khỏi khách sạn.

Bên trong phòng, Lôi Dương nhìn Lê Hiểu Mạn đang say bất tỉnh nhân sự nằm trên giường lớn, ánh mắt hung ác nhét viên thuốc đã chuẩn bị tốt vào

miếng cô, khinh thường nói: “Lê Hiểu Mạn, hưởng thụ cho hết đi, đó là sắp xếp của ông xã cô đấy, cô đừng có trách ai, muốn trách thì trách cô quá ti tiện, dám gả cho Vân Hy, phá hủy hạnh phúc của Hạ Lâm, chỉ có cô thật sự ở bên ngoài... Vân Hy ly hôn với cô mới không bị cản trở, mới buộc phải ép cô vượt tường.”

Lôi Dương nói xong giấu chiếc camera nhỏ thật tốt sau đó nhìn đồng hồ Rolex trong tay.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hần nhếch môi ra cửa tự tay mở cửa phòng.

Ba người đàn ông sắc mặt bí ối, hai mắt lóe sáng thô lỗ đứng ngoài cửa phòng nhìn Lôi Dương: “Lôi thiếu.”

Lôi Dương khinh miệt nhìn Lê Hiểu Mạn nằm trên giường: “Người đàn bà kia giao cho các người, đừng có gấp, từng bước mà lên, đó là bà xã của tổng giám đốc Hoắc Vân Hy của Hoắc thị đấy, nhưng mà anh ta tự mình dẫn dò các người phải hầu hạ với anh ta cho tốt, các người hưởng thụ tốt đi, đứng rồi, tốt nhất là kịch liệt một chút, nhưng đừng hành hạ cô ta chết là được.”

Lôi Dương nói xong nhếch môi nở nụ cười như đạt được sau đó đi khỏi phòng, Hạ Lâm, em sắp được gả cho Vân Hy rồi, hy vọng em có thể hạnh phúc, qua đêm nay tiện nhân kia rốt cuộc không thể ở lại Hoắc gia được nữa.

Lôi Dương vừa đi, ba người đàn ông bí ối ngay cả cửa phòng chẳng thèm đóng là bí ối đến trước giường.

“Nóng... nóng quá...”

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường lớn vận vạt thân thể, bàn tay như ngọc bắt đầu xé quần áo trên người mình.

Bởi vì ăn cơm ở khách sạn xa hoa nên hôm nay cô mặc váy dài trắng điểm hoa nhỏ, bên ngoài là áo choàng màu lam, lúc này bị cô kéo một cái, bả vai trắng nõn nượt mà lộ ra, gáy trắng như ngọc, đôi chân thon dài cân xứng trông cực kì hấp dẫn.

Nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt ba tên đàn ông bí ối tỏa sáng, nuốt nước miếng, rốt cuộc chẳng thèm quan tâm lời Lôi Dương nói, lột sạch quần áo tiến về phía Lê Hiểu Mạn, bắt đầu giờ trò gặm cắn với cô.

Áo choàng của Lê Hiểu Mạn bị kéo ra, dây lưng cũng bị kéo xuống, Lê Hiểu Mạn say rượu cảm thấy hít thở không thông, lại cảm thấy trong bụng quay cuồng, muốn nôn.

Cô nhú chặt hai đầu mày, khó chịu mở mắt ra nhưng lại thấy ba tên đàn ông cười vô cùng bí ối đang nằm trên người cô bắt đầu giờ trò với cô.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhất định không phải anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhất thời cô không hiểu rõ tình hình, không phải cô và Vân Hy đang dùng cơm sao? Sao lại thế này?

Trong bụng càng ngày càng khó chịu, cơ thể như bị lửa thiêu.

Ba tên đàn ông cười ti bi khiến cho cô tỉnh táo lại, cô ra sức uốn éo thân thể, giọng nói đầy kinh hoàng: “Các người là ai? Các người muốn làm gì? Buông tôi ra... dứt ngay... buông ra...”

Lê Hiểu Mạn uốn éo thân mình nhưng mà mấy người đàn ông nằm trên người cô như núi thái sơn không hề nhúc nhích.

“Haha..., đừng lộn xộn, mấy anh trai sẽ thương em thật tốt mà.” Trong đó có một tên đàn ông bí ối nói, mạnh mẽ kéo váy Lê Hiểu Mạn xuống eo.

Trên người không một mảnh vải, nháy mắt phong cảnh trước ngực cô khiến cho người ta hít thở không thông rơi vào mắt ba tên đàn ông, khiến cho thú tính của chúng bộc phát.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn kinh hoàng muốn lấy tay che đi lại bị người đàn ông giữ chặt, cô vùng vẫy đồ cả cổ tay cũng không thoát ra được.

Cảm giác khuất nhục và kinh hoàng chưa bao giờ trải qua đột nhiên tập kích cô, cô liều mạng lắc đầu né tránh nụ hôn của tên đàn ông bí ối, đôi mắt long lánh đầy nước mắt: “Không nên đụng vào tôi... dứt ngay... các người cái đám lưu manh này.. dứt ngay... Vân Hy, cứu em... Vân Hy...”

Một tên bí ối trong đó thấy vậy khinh thường nói: ‘Hừ, còn giả bộ trinh tiết liệt nữ làm cái gì? Mấy anh chơi chán sẽ bỏ cô em, đừng có kêu, hần ta sẽ không tới cứu cô em đâu, là hần bỏ tiền mời bọn anh tới chơi cô em đấy, Tổng giám đốc Hoắc thật là hào phóng, ngay cả vợ mình cũng bỏ được để cho người ta chơi. Haha...’

Tên đàn ông bị ỏi nói xong, hai bàn tay khiến cho người ta buồn nôn đánh úp về phía ngực Lê Hiểu Mạn.

Nghe lời tên đàn ông bị ỏi nói, đột nhiên Lê Hiểu Mạn ngừng vùng vẫy, hai tai như mất đi thính giác, không nghe thấy bất kì tiếng động gì, chỉ còn một câu nói kia của hắn ‘Hoắc Văn Hy bỏ tiền mời bọn hắn chơi cô’ vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô.

Không, không thể là Văn Hy, không thể nào, dù anh không yêu cô, có chán ghét cô thì cũng sẽ không đối với cô như vậy, nhất định không phải là anh, nhất định không phải.

Tên đàn ông bị ỏi thấy cô không phản kháng nữa liền kinh ngạc nhìn cô, sau đó lại cười ti bỉ với cô.

Đột nhiên người đàn ông đáng người cao lớn, quanh thân tỏa ra khí thế chấn nhiếp người khác đi vào, anh nhanh tay kéo tên đàn ông bị ỏi đang nằm trên người Lê Hiểu Mạn ra.

Tên đàn ông bị kéo nổi giận mắng: “Mẹ kiếp, thằng nào dám phá hỏng chuyện tốt của ông?”

Hắn quay người lại thấy rõ gương mặt tuấn lãng của người đàn ông, đối diện với ánh mắt trong trẻo lạnh đến thấu xương của anh.

Quanh thân người đàn ông tỏa ra khí thế lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi, giống như quỷ Satan từ địa ngục đi ra, trong không khí nhiệt độ vì anh xuất hiện mà giảm đi rất nhiều.

Đôi môi mỏng mê người của anh nhếch lên, tràn ra âm thanh đầy lệ khí, âm u như vang lên từ hồ băng: “youbastard!” (đồ khốn).

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bị cô mở miệng làm hư

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mây... a....”

Tên đàn ông muốn lên tiếng lại bị người đàn ông tuấn lãng ra một quyền nhanh như gió, hai quyền đã đánh hắn bầm dập mặt mũi ngã xuống đất.

Hai gã đàn ông đáng khinh còn lại còn chưa rõ câu chuyện thế nào đã bị hai cánh tay bắt lấy cổ áo mỗi tên một quyền đánh nằm xuống đất.

Không tới 3s, ba tên đàn ông đáng khinh đã bị đánh ngã đau đớn kêu rên.

Nghe thấy tiếng kêu rên, Lê Hiểu Mạn mới lấy lại tinh thần, chỉ thấy mặt mũi ba tên đàn ông đáng khinh bầm dập, khoe miệng chảy máu, đang lăn lộn dưới đất.

Bởi vì uống rượu quá nhiều nên dạ dày của cô lại quay cuồng, vừa muốn đuổi tay che miệng nhưng không nhịn được mà nôn ra, đúng lúc nôn lên một trường thật.

Người đàn ông thần bí đột nhiên bị dính bãi dơ bẩn lên âu phục, đối lập cực kì rõ ràng, mùi rượu nồng hôi thối tràn ngập trong phòng.

Âu phục màu đen quý báu cứ thế bị dơ.

Lúc này một tiếng kêu bén nhọn vang lên, kinh ngạc như thấy khủng long băng hà, giống như bị hủy không phải một bộ âu phục mà là long bào của đế vương thời cổ đại.

Trời ơi, âu phục định chế giá trị xa xỉ cứ thế bị cô há miệng một cái làm hỏng, đúng là làm cho người ta đau lòng mà.

Tiếng kêu bén nhọn phát ra từ người đàn ông gần 30 tuổi, ngón tay anh ta đưa lên chỉ vào người Lê Hiểu Mạn: “Cô cô cô... cô là ai? Tổng tài nhà chúng tôi cứu cô.. cô... cô cô cô.. sao làm bẩn âu phục tổng tài nhà chúng tôi... cô cô cô... chỉ mấy khuy cái áo trên âu phục này cô đã đền chẳng nổi rồi... cô....”

Anh ta chỉ tay vào người Lê Hiểu Mạn, còn chưa nói xong đã bị âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận như thanh kiếm xuyên qua màng tai anh ta.

“Shutup! getout!”- (câm miệng, đi ra ngoài.)

Giọng điệu nhẹ nhàng không hề cao giọng nhưng vô hình khiến cho người ta cảm thấy áp bách, không giận mà uy, tư thế bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Người đàn ông chỉ tay đột nhiên im lặng giống như mòng bị đốt nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Lê Hiếu Mạn thấy người đàn ông lại nhai như gắp quỹ lao ra khỏi phòng, cơ thể khô nóng ngày càng khó chịu, cô ngược mắt nhìn tường thịt trước mặt.

Một người đàn ông tuần mỹ làm cho người ta hít thở không thông xông vào tầm mắt mê ly của cô, long mày như vậy mực ẩn chứa sự khí phách, đáng người hoàn mỹ tràn đầy quyến rũ, tròn mắt đen như mực lại như đầm sâu không đáy, thâm thúy như có thể hút hồn phách người ta, đôi môi mỏng mím lại, sắc thái vô cùng mê ly như hai cánh hoa đào tràn đầy mê hoặc, làm cho người ta không tự chủ nhìn vào môi anh, mơ hồ như có ma lực làm cho người ta không dời mắt được.

Chóp mũi cao ngất xinh đẹp, đáng người cao ráo, cả người mặc âu phục đen càng làm cho anh thêm mị hoặc mê người hơn.

Sắc mặt không giận mà uy, quanh thân tản ra khí thế vương giả cao quý, vô hình làm cho người ta cảm thấy áp bách.

Anh đẹp như nhìn như trong tranh, không phải 1, 2 phút là có thể thưởng thức hết được, càng nhìn càng làm cho người ta trầm mê.

Vốn Lê Hiếu Mạn đang say cả người mơ hồ, hơn nữa được tính trong cơ thể bắt đầu phát tác, càng khiến cho ý thức của cô mơ hồ không rõ, càng nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mặt càng miệng đắng lưỡi khô, khó chịu không thôi.

“Nóng... tôi nóng quá... khó chịu...”

Cô bất an vặn vẹo cơ thể, vốn chiếc chăn đắp lên người cô đột nhiên trượt xuống, phong cảnh mê người rơi vào đôi mắt thâm thúy của người đàn ông tuần lãng tên Long Tư Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Buông ra, nếu không em sẽ hối hận đấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh trầm xuống, tròn mắt đen như mực nhú buộc chặt, đôi mắt anh thâm thúy mang theo sự nóng bỏng.

Lê Hiếu Mạn vô ý uốn éo thân mình, động tác kéo váy ở trong mắt Long Tư Hạo giống như đang mời anh hưởng thụ vậy.

Lê Hiếu Mạn ngồi dậy, đôi tay mảnh khảnh như ngọc giống như con rắn nước cuốn lấy cổ anh, cô không an phận cọ cọ ngực anh, giống như làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng trong người cô.

Đôi môi rỉ máu của cô chạm vào cổ anh, miệng thì thầm: “Nóng quá... nóng...”

Người đàn ông tuần mỹ nhìn cô, thân thể không thể khống chế mà cứng đờ, hầu kết tượng trưng cho phái nam cũng lặn lên lặn xuống.

Đôi mắt Long Tư Hạo sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc bên trong, cánh tay trắng nõn thon dài của anh kéo cả vạt xám kẻ sọc xuống, động tác mị hoặc mang theo mấy phần ái muội.

Anh cúi người, ánh mắt thâm thúy nhạy cảm nhìn gương mặt có chỗ đang rỉ máu của cô, thấy sắc mặt cô đỏ bừng không giống bình thường, mày kiếm của anh chau lại, âm thanh trầm thấp mị hoặc vang lên: “Em bị bỏ thuốc hả?”

“Uh’em...” Lê Hiếu Mạn vô ý đáp lại, ánh mắt mê ly rơi vào gương mặt tuần mỹ của Long Tư Hạo.

Cô như con rắn nước xinh đẹp, hai tay quấn lấy cổ anh cũng chặt hơn, đôi môi hồng mê người từng chút tiếp sát môi anh.

Hơi thở hai người quấn quanh, ngay cả hô hấp cũng nóng bỏng vài phần.

ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, lúc môi hai người sát nhau, đôi mắt anh trầm xuống, nhếch môi nở nụ cười trầm thấp dịu dàng: “Biết tôi là ai không?”

Lê Hiếu Mạn như không nghe thấy anh nói, ánh mắt mê ly nhìn anh, đôi môi phấn nộn mê người ngậm chặt vành tai anh.

Long Tư Hạo vì động tác này của cô mà thờ dốc kinh ngạc, huyết dịch toàn thân sôi trào, cô có biết làm vậy nguy hiểm thế nào hay không?

Đôi mắt anh híp lại, duỗi tay ôm ngang Lê Hiếu Mạn đang quỳ trên giường đi vào phòng tắm.

Anh ôm cô vào bồn tắm lớn, xả đầy nước cho cô, sau đó mới cỡi âu phục bản thiêu trên người anh ra.

Anh vừa còi tây phục và chiếc áo sơ mi trắng ra đột nhiên thân thể cứng đờ, trên lưng không có một vết sẹo nào đột nhiên lộ ra đôi tay trắng nõn như ngọc cực kì mịn màng.

Anh nheo mắt, đôi mắt đen như mực lóe lên sự thâm trầm sâu như vực thẳm nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

Hai tay quần bên eo anh tự nhiên là Lê Hiểu Mạn đang mất đi ý thức, cô từ trong bồn tắm đi ra ngoài, từ phía sau ôm lấy anh, gương mặt nóng bỏng như rỉ máu cọ cọ sau lưng anh, giống như chỉ làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng của cô.

Đôi môi mê người của cô dán vào lưng anh, vô ý đụng vào như hôn như liếm.

Long Tư Hạo cứng người, thân thể căng thẳng, đôi mắt thâm thúy đầy nguy hiểm nheo lại, sau đó từ trong đôi môi mòng vang lên âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận, nhẹ nhàng mà khí phách vang lên: “Buông ra, nếu không em sẽ hối hận.”

Năng lực tự chủ của anh rất tốt nhưng mà ở trước mặt cô lại từng chút từng chút tan rã.

Lê Hiểu Mạn chỉ biết càng ôm anh sẽ càng dễ chịu hơn.

Cô như đứa bé tức giận lắc đầu: “Không... tôi không buông... để tôi ôm đi, ôm anh tôi sẽ không khó chịu.”

Cô vừa nói xong lại ôm chặt anh hơn, đôi môi dán trên lưng anh lại trượt xuống, đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh cứ ôm chặt eo anh, sờ lên lồng ngực khiêu gợi của anh.

Long Tư Hạo thờ đốc kinh ngạc, máu toàn thân sôi trào, đôi mắt thâm thúy cứ thế nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng tản ra khí tức nguy hiểm, giọng điệu nhẹ như cánh bạc, không hề giảm đi sự uy hiếp và khí phách: “Tôi nói lại lần nữa, buông ra, đừng trêu chọc tôi, nếu không em sẽ hối hận đấy.”

Anh ôm cô vào bồn tắm muốn tắm rửa cho cô nhưng mà cô cứ ôm anh như vậy...

“Không... không buông...” Lê Hiểu Mạn thì thầm, đôi môi dán lên lưng anh cứ thế hôn lên.

Long Tư Hạo cứng đờ, cơ thể như bốc lửa, đôi mắt đen nheo lại lóe lên sự ái muội, âm thanh khàn khàn mê người vang lên: “Đây là do em tự tìm...”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xác định muốn tôi cứu em sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên anh xoay người lợi dụng ưu thế của thân thể đầy Lê Hiểu Mạn lên tường lạnh băng trong nhà tắm, đặt nụ hôn lên tròng phật lên môi cô.

Nhắm nháp được hương vị ngọt ngào trên môi cô, Long Tư Hạo không chịu nổi không chế muốn thu hoạch nhiều hơn, hôn lấy, dây dưa, động tác bá đạo mà cuồng dã.

Lê Hiểu Mạn dựa vào tường, nhiệt độ lạnh băng trên tường càng kích thích thân thể nóng bỏng của cô, đôi môi bị hôn lấy, đầu lưỡi bị quấn quanh long trồi lở đất truyền đến từng đợt tê dại, bởi vì được tính mà cổ họng không lan tràn quanh người, đầu ngón chân tê dại nhưng thoải mái vô cùng.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không ý thức được, thân thể cô khát vọng khiến cho cô miệng đắng lưỡi khô mà đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

Hai người dính sát vào nhau, da thịt nóng bỏng như mài ra lửa.

Nhận thấy cô đáp lại, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, đôi mắt đầy tình dục càng rõ ràng, càng không khống chế được mà hôn cô.

Chưa có một người đàn bà nào có thể làm cho anh không kiềm chế được như vậy, cô là người đầu tiên mà cũng vì đó là cô nên anh mới kìm lòng không được.

Bàn tay lo lớn trắng nõn của anh giữ chặt gáy cô, để cô ngẩng đầu lên, càng thân thiết thừa nhận nụ hôn của anh.

Lê Hiểu Mạn gắt gao ôm cổ anh, theo bản năng dựa vào anh, không hề có ý thức mà đáp lại anh.

Long Tư Hạo dời khỏi môi cô, cuồng nhiệt hôn xuống cổ cô, đi đến đâu để lại dấu vết đến đó.

Đôi mắt xinh đẹp như hạt nước nhiễm tầng sương mờ, ánh mắt cô mê ly nhìn anh, cô thật khó chịu, nóng muốn chết mất.

Cô không biết mình đang khát vọng cái gì, chỉ biết hôn như vậy không để cứu được cô.

Bởi vì thân thể không nóng không thôi mà âm thanh của cô mang theo sự nức nở: “Khó chịu quá... thật là khó chịu... cứu.. cứu tôi...”

Long Tư Hạo nghe thấy lời cô, đôi mắt nhiễm đầy tình dục nhìn bộ dạng khó chịu của cô, ánh mắt nồng bỏng để hóa cô thành tro tàn, ánh mắt cô lại mang theo sự khát vọng có thể quyến rũ chết người.

“Xác định muốn tôi cứu em sao?” âm thanh của Long Tư Hạo khàn khàn tràn đầy dụ hoặc, đôi mắt đen nháy đầu cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn mơ hồ nhìn anh, vô ý thức gạt đầu, thân thể mềm mại dính sát vào người anh.

Long Tư Hạo chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, máu nóng toàn thân sôi trào, hai tay rắn chắc thon dài của anh ôm lấy eo cô, áp cô lên sàn nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đau, chạy trốn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm sau

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, theo thói quen lật người, chiếc chăn từ trên người cô rơi xuống, cảm thấy lạnh lẽo, cô hắt hơi một cái, lại duỗi tay kéo chăn nhưng phát hiện thân thể mình trần như nhộng, hơn nữa cả người đau nhức, dự cảm không tốt ập lên trong lòng cô.

Cô cup mắt nhìn, chỉ thấy trên da thịt trắng nõn đều là vết hôn lớn nhỏ không đồng nhất giống như hoa anh đào xinh đẹp nở rộ.

Một màn tối qua như thước phim nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Đầu tiên là cô và Hoắc Vân Hy ăn tối, Hoắc Vân Hy để cô uống nhiều một chút, cô uống say sau khi tỉnh lại thấy ba người đàn ông muốn chiếm đoạt cô.

Sau đó có một người đàn ông xa lạ cứu cô, mà cô vì được tính của thuốc mà chủ động quần lấy anh ta, bọn họ ở trong phòng tắm...

“Hắt xì.....”

Lê Hiểu Mạn hắt hơi, vẫn mơ hồ như cũ, cô không dám nhớ lại nữa.

Sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt một tầng hơi nước, nước mắt từ hạt rơi xuống gương mặt trắng nõn.

“Không..... Không có khả năng..... đó không phải sự thật..... đó không phải sự thật..... Không phải sự thật.....”

Cô không thể tiếp nhận chuyện xảy ra tình một đêm với người đàn ông xa lạ, cô vò đầu ra sức lắc đầu mặc cho nước mắt cứ rơi.

Bên cạnh đã không còn thân ảnh của Long Tư Hạo, cô khóc thút thít, thân trong sạch bị một người đàn ông xa lạ chiếm hữu, cô hận không thể lập tức đi tìm chết, sao cô có thể làm chuyện có lỗi với Vân Hy đây? Cô không phải là người mà.

“Lê Hiểu Mạn, mày không phải người.” Lê Hiểu Mạn khóc mắng, đưa tay lên hung hăng tát mình một cái.

Cô thực xin lỗi Hoắc Vân Hy, cô muốn đi thẳng thắn với anh, dù anh muốn ly hôn với cô cô cũng không oán hận câu gì.

Rốt cuộc cô không còn trong sạch, là cô có lỗi với anh.

Lúc này Lê Hiểu Mạn hoàn toàn quên mất người đưa mình vào phòng người đàn ông xa lạ mà cô cho rằng cô có lỗi lại chính là Hoắc Vân Hy.

Cô nhú chặt đầu long mày, chịu đựng thân thể không khỏe xuống giường, nhặt lên chiếc váy nằm dưới đất sau đó đi vào phòng tắm, cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mình, rửa mặt xong rời khỏi phòng tắm, cầm lấy túi liền rời đi.

Trùng hợp là cô vừa đi thì Long Tư Hạo mặc bộ âu phục màu đen thủ công quý giá đi vào, lúc anh nhìn trên giường không còn thân ảnh của Lê Hiểu Mạn, đầu mày xinh đẹp nhú lại, bước lớn đi vào phòng tắm, động tác có chút vội vàng.

Người đàn ông mặc âu phục màu lam đi theo anh nhú mày nghi ngờ, tổng tài vội vã tìm gì vậy? Chẳng lẽ là người đàn bà tối hôm qua.

Chỉ một lúc sau, Long Tư Hạo từ phòng tắm đi ra, người mặt tuấn mỹ là cho người ta hít thở không thông bao trùm tầng sương lạnh, tản ra hơi thở lạnh lẽo thấm người, đôi môi mím chặt, đường cong trên mặt ban ra, làm cho người ta không rét mà run.

“Tổng tài, anh mới vừa tìm cái gì? Không phải là tìm người đàn bà tối qua đấy chứ?” Nói chuyện đúng là người đàn ông tối qua nói Lê Hiểu Mạn không bởi thường nỏ chiếc khuy áo trên âu phục của Long Tư Hạo, Lạc Thụy.

Đôi mắt đen thâm thúy của Long Tư Hạo nổi lên tầng băng mỏng, ánh mắt sắc bén như thanh kiếm sắc, âm thanh lạnh lùng: “Điều tra rõ ba tên kia có thân phận gì chưa?”

Lạc Thụy gật đầu nói: “Đã điều tra rõ rồi, bọn họ là...”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Người trong phòng là ai?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một chiếc xe màu lam tiến vào trước tòa biệt thự xa hoa Thúy Viên liền dừng lại.

Lê Hiểu Mạn xuống xe, đôi mắt sưng đỏ, cô đứng bên ngoài một hồi mới hạ quyết tâm tiến vào biệt thự.

Cô đi thẳng vào phòng khách thì gặp phải thím Lâm.

Thím Lâm thấy cô khóc sưng mắt có chút kinh ngạc hỏi: “Thiếu. .... Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy? Như thế nào lại khóc? Không phải cô cùng nhị thiếu gia ở trong phòng sao? đi ra ngoài lúc nào?”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời thím Lâm giật mình, đột nhiên cô nghĩ tới lời ba tên đàn ông bị ỏi đó, là Hoắc Vân Hy tiêu tiền mời chúng tới chơi cô.

Bỗng nhiên trái tim cô đau đớn, sắc mặt phức tạp nhìn thím Lâm, chịu đựng cơn đau toàn thân mà chạy lên lầu.

Người ở cùng Hoắc Vân Hy trong phòng là ai? Là Hoắc Vân Hy mang người đàn bà nào về nhà sao?

Cô biết anh có rất nhiều tai tiếng, hôm nay cùng nữ tính này ôm hôn, ngày mai cùng thiên kim nhà giàu nọ ra vào có đôi. Cô vẫn luôn im lặng chịu đựng, thậm chí còn ôm thái độ không tin.

Hơn nữa anh ít khi về nhà này, sao có thể mang đàn bà khác trở về? Nhất định là có gì đó hiểu nhầm, cô không thể nghĩ lung tung được.

Lê bước chân nặng như ngàn cân đi lên, mỗi bước cô lên lầu, trái tim liền dâng cao, như bị đâm một lưỡi dao sắc bén, đau đớn từ từ lan ra.

Đôi mắt cô ngấn nước, nước mắt không biết đã kim nén bao lâu lại rơi xuống, sợ lên lầu lại đối mặt chuyện cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Thậm chí cô còn muốn xoay người xuống lầu, không muốn đi lên chứng thực chuyện đó.

Nhưng hai chân cô không nghe sai sử, vẫn đi lên lầu.

Cô trực tiếp đi phòng của Hoắc Vân Hy, đẩy cửa ra, trong phòng không có người.

Thoáng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng có chút mừng thầm, nguyên lai là cô hiểu lầm, sao Hoắc Vân Hy có thể mang người đàn bà khác trở về?

Lúc này, lỗ tai cô truyền đến âm thanh sung sướng của người đàn bà, tiếng sau to hơn tiếng trước, giống như muốn đâm thủng màng tai cô vậy.

Nháy mắt âm thanh này đẩy Lê Hiểu Mạn xuống vực sâu, cô ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp không có tiêu cự nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nâng bước chân nặng trĩu đi tới trước cửa phòng ngủ của mình thì dừng lại.

Cánh cửa hé mở, một màn trần trường hiện ra, hai người mới sáng sớm đã tình cảm mãnh liệt như vậy, đúng là tình lực tràn đầy.

Dưới đất là quần áo của hai người họ, âu phục, cà vạt, váy ngắn, tất chân gợi cảm, nội y bằng ren, giày cao gót màu đỏ....

Hô hấp Lê Hiểu Mạn cứng lại, phảng phất như rơi vào tầng sâu dưới địa ngục, tầm mắt bị nước mắt làm cho mờ hồ ngẩn người nhìn hai người đang vận động bên trong phòng ngủ, trong lòng bị thống không thôi, trong đầu cô trống rỗng suýt nữa thì đứng không vững mà ngã ngồi dưới đất, may mắn đúng lúc chống lên cánh cửa.

Hoắc Vân Hy, người đàn ông cô yêu, người chồng hợp pháp của cô, người chồng cô vẫn luôn tin tưởng lại ngoại tình với người đàn bà khác, còn ở trong phòng cô, phòng tân hôn của bọn họ.

Đó là điều nhục nhã nhất đối với cô.

Hiện tại cô đã bắt đầu tin tưởng, tin lời ba tên bỉ ổi kia, tối qua cô bị bỏ thuốc, mà người bỏ thuốc cho cô, hại cô mất đi trong sạch lại là chồng cô.

Lúc anh ta hãm hại cô vậy mà anh ta lại ngoại tình.

Ha ha..... Thật là buồn cười.

Phận nọ và bi thống, Lê Hiểu Mạn roi nước mắt đẩy mạnh cửa phòng đi vào.

Mà lúc cô đẩy cửa thì hai người trên giường đều cả kinh mà ngừng lại.

Hoắc Vân Hy nghiêng mặt, thấy Lê Hiểu Mạn đi vào, đôi mắt anh ta xẹt qua sự kinh ngạc, đáy mắt lóe lên sự kinh hoàng nhưng khi nhìn người đàn bà dưới thân mình, sự kinh hoàng thay vào là sự lạnh lùng.

Ánh mắt anh ta sắc bén nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú không hề có sự áy náy khi bị vợ mình bắt gian mà lạnh lùng quát: «Cút đi.»

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiểu tam ngang ngược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không thể tin vào tai mình, đôi mắt đầy nước mắt ngăn ngó nhìn Hoắc Vân Hy, trong đôi mắt kia là sự xa lạ giống như cô chưa từng quen biết anh, nhìn anh... không có một chút kích động, xem ra là cô nhìn nhầm anh rồi.

Anh đã không còn là Hoắc Vân Hy mà cô biết.

Người đàn bà dưới người anh bị anh ngăn cản khiến cho cô không nhìn thấy rõ đáng về.

Âm thanh kiều mỹ của người đàn bà vang lên: “Vân Hy, đừng giận, cô ta thích xem thì để cho cô ta xem đi, chúng ta tiếp tục.”

Không nghe Hoắc Vân Hy đáp lại, nhưng hai người lại bắt đầu vận động.

Cô ngăn ngó tại chỗ, chờ hai người vận động xong, lòng cô đã đau đến vô cảm rồi.

Cô chưa bao giờ biết cô có thể dửng dưng cảm như thế, dửng dưng tới mức có thể lạnh lùng nhìn người chồng mà mình yêu thương cũng người đàn bà khác lên giường làm tình, vậy mà không khóc không ảm ỉ, cứ bình tĩnh như thế.

Trong mắt cô đầy hơi nước, hiện tại bọn họ huê nhau có phải không? Cô bị anh ta thiết kế dâm dục mà... anh ta ở trước mặt cô ngoại tình...

Thấy hai người đã xong việc, đôi mắt xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn nhắm lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hai người trần truồng trên giường: “Đủ chưa? Không đủ thì tiếp tục, tôi chờ các người.”

Có lẽ là chịu đủ kích quá lớn, giọng điệu của cô rất nhẹ, bình tĩnh không nghe ra chút gợn sóng, nhưng lòng cô đã sớm tan tành.

Hoắc Vân Hy nghe thấy lời cô làm như không biết, liếc mắt nhìn cô, đó là người đàn bà yêu anh ta nhưng nhìn anh ta và người đàn bà khác làm tình trên giường lại không hề tức giận.

Trong mắt anh ta hằn lên sự tức giận, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nhụt chí, lập tức không thèm để ý đến cô mà ôm người đàn bà trên giường đi vào phòng tắm.

Lúc anh ta ôm người đàn bà đó, khóe môi cô ta nhếch lên nụ cười như đạt được mục đích, khiêu khích khinh miệt nhìn Lê Hiểu Mạn.

Lúc này Lê Hiểu Mạn mới nhìn rõ cô ta, vốn lòng đã vô cảm lại đau đớn hơn, đau đến mức cô thờ không nổi, đau đến đôi môi run rẩy, khóc không thành tiếng.

Vì sao lại là Hạ Lâm? Vì sao lại là cô ta?

Đột nhiên cô đưa tay lên dùng sức tát Hạ Lâm một cái, còn nặng hơn cả cái tát lúc nãy của Hạ Lâm.

“Á...” Hạ Lâm bị tát đau kêu thảm, vừa lúc Hoắc Vân Hy từ trong phòng tắm đi ra, cô ta cố ý ngã xuống đất.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tát Hạ Lâm ngã xuống đất, vội vàng tiến lên ngồi xổm trước người Hạ Lâm, thấy nửa mặt cô ta sưng lên, trong mắt hiện lên sự đau lòng: “Lâm Lâm, có phải đau lắm không?”

Hạ Lâm đưa tay sờ má sưng đỏ, cắn chặt môi chịu đau không khóc ra tiếng: “Vân... Vân Hy, em... em không sao, anh không nên trách chị, ở trong mắt chị ấy, em là tiểu tam quyến rũ anh, ngày hôm qua là ngày kỉ niệm một năm anh và chị kết hôn, anh lại ở chỗ em, chị ấy đánh em là đương nhiên, ai bảo anh lấy chị chứ.”

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc thương tâm như vậy phần hận không thôi, đau lòng đỡ cô ta dậy.

Xoay người, đôi mắt anh ta tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt tàn nhẫn, âm thanh lạnh lùng cả giận nói: “Lê Hiểu Mạn, cô ăn gan báo sao, lại dám đánh Lâm Lâm? Cô đừng quên Lâm Lâm là em gái cô, cô lập tức giải thích với Lâm Lâm, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Để cô giải thích, dựa vào cái gì chứ?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời Hoắc Vân Hy nói, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh ta, nước mắt ứa khỏi từ khóe mắt chảy xuống, đó là chồng cô đấy. Anh ta chẳng những vô tình bỏ thuốc cô, đưa cô cho người đàn ông khác chơi đùa mà còn để cô giải thích cho một tiểu tam.

Em gái... hahaha... Đứa em gái này của cô khi nào xem cô là chị rồi hả?

Lòng cô đau sắp rĩ máu, sau đó nở nụ cười lạnh lùng: “Haha... giải thích cho nó, dựa vào cái gì? Không thể nào.”

Thấy cô không chịu giải thích, ánh mắt Hoắc Vân Hy càng lóe lên sự tàn nhẫn, sắc mặt xanh mét, giống như con sư tử cuồng loạn đến gần Lê Hiểu Mạn, giọng nói đầy lạnh lẽo: “Tôi nói lại lần nữa, giải thích.”

Lê Hiểu Mạn cũng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, nhìn vào đôi mắt hằn đỏ của anh a, giọng điệu vừa sắc bén vừa kiên quyết: “Đúng là người khác con vật mà, tôi nói lại lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận mình đi nói lời áy náy với súc sinh.”

“Cô... mẹ kiếp... tiện nhân...” Hoắc Vân Hy tức giận mắng một câu, lập tức đưa tay lên, ma xui quỷ khiến thế nào lại tát Lê Hiểu Mạn.

“Á...” vì dùng sức quá mạnh, Lê Hiểu Mạn bị ngã xuống đất, lỗ tai ong lên, nửa mặt bị tát trúng đã sưng đỏ, năm ngón tay in hằn có thể thấy rõ, khóe môi tràn ra máu đỏ cực kì chói mắt.

Lê Hiểu Mạn quỳ dưới đất, mặt đau còn chẳng bằng lòng đau, thì ra cô vẫn còn biết đau, nỗi đau lan hết cả toàn thân.

Lòng cô vỡ tan không chịu nổi, giống như có người dùng dao hung hăng đâm vào, mỗi một lần sẽ đâm vào lòng cô, xương cô, cả người cô đau thành từng mảnh.

Đôi mắt cô đóng đầy nước mắt, đôi mắt đen như bảo thạch ngậm đầy nước mắt, từng giọt nước mắt như mưa rơi xuống, cô mím chặt môi, khóc không thành tiếng, cô không thể không có tôn nghiêm được.

Hoắc Vân Hy, cô sẽ không tha thứ cho anh ta, tuyệt đối không.

Anh ta không cần sự tha thứ của cô, cũng không đáng cho cô tha thứ.

Hiện tại cô ngay cả hận anh ta cũng cảm thấy dư thừa.

Cô không muốn dành chút tình cảm gì cho anh ta nữa, bao gồm cả hận.

Hoắc Vân Hy giận tới đỏ cả mắt nhưng lúc này lại ngẩn ngơ nhìn Lê Hiểu Mạn nằm dưới đất, thấy nửa mặt cô sưng đỏ không chịu nổi, anh ta đưa tay lên, run run, không sao lại có thể ra tay mà đánh cô được.

Anh ta hối hận, hối hận vì ra tay đánh cô, anh ta muốn nhận lỗi với cô, muốn đỡ cô dậy, nói cho cô biết anh ta là lỡ tay.

Lúc anh ta muốn đỡ cô lên thì thấy Hạ Lâm như vô ý ôm tay anh ta, đôi mắt đầm nước mắt nhìn anh ta: “Vân Hy... thật xin lỗi, là em phá hủy hôn nhân

của anh và chị, em không nên xuất hiện nơi này, không nên yêu anh, không nên mang thai con của anh, là em đáng chết.”

Hạ Lâm khóc lóc nói xong, đưa tay đánh vào mặt mình.

“Lâm Lâm, em làm gì vậy?” Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm đưa tay lên liền giữ chặt cổ tay cô ta, đôi mắt đầy đau lòng nhìn cô ta: “Lâm Lâm, không thể trách em được.”

Đối với Hạ Lâm, anh ta đau lòng, cô ta vì anh ta mà mạng chẳng cần, còn vì anh ta mà bỏ con, mà lúc này cô không thể làm mẹ nữa.

Lê Hiểu Mạn nghe nói Hạ Lâm mang thai con của Hoắc Vân Hy, lòng cô đóng băng lại rồi, lạnh đến cực hạn.

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc lóc đầy ủy khuất, đôi mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn đang quỳ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng: “Ra ngoài.”

Thấy cô không nhúc nhích, anh ta tiến lên mạnh mẽ bóp cổ tay cô kéo cô ra cửa.

Lê Hiểu Mạn như không có linh hồn mặc cho anh ta kéo.

Cô ngã ngồi dưới đất, đôi mắt sưng đỏ không rơi một giọt nước mắt, chỉ là ánh mắt dần trong trẻo mà lạnh lùng nhìn anh ta, âm thanh vang lên không một chút nhiệt độ, giọng nói đầy bình tĩnh: “Hoắc Vân Hy, chuyện ở khách sạn là anh sắp xếp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lòng đã chết, bóp cổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hạ Lâm đã nói rõ cho cô biết chuyện này liên quan tới Hoắc Vân Hy nhưng cô phải nghe anh ta tự mình nói ra, như vậy lòng cô đối với anh ta mới hoàn toàn chết.

Thấy cô hỏi, Hoắc Vân Hy nhú mày, hơi do dự, lập tức không thêm che giấu, ánh mắt sắc bén nhìn cô, âm thanh lạnh lùng: “Là tôi sắp xếp.”

Lời khẳng định của anh ta khiến cho sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, trái tim như rơi vào đáy cốc, chớp mắt thật muốn như người bệnh tâm thần mà gào khóc.

Đôi môi cô run run, ngay cả người cũng run lên, trái tim vô cảm lại rỉ máu, cô thu hồi tầm mắt nhìn anh ta, cảm thấy chỉ cần nhìn anh ta thêm một lần nào nữa thì cảm thấy ghê tởm vô cùng, giọng nói của cô lạnh nhạt không hề gọn sóng: “Vì sao chứ?”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng khinh miệt nhìn cô, âm thanh đầy phẫn nộ, châm chọc nói: “Tiện nhân, cô còn dám hỏi vì sao? Nếu không phải cô chiếm lấy vị trí Hoắc thiếu phu nhân thì Lâm Lâm sao có thể chịu ủy khuất lớn như vậy? Tôi không biết cô dùng cách gì để ông nội ép tôi cưới cô, nhưng là trong lòng tôi, tôi chưa từng xem cô là vợ của Hoắc Vân Hy tôi, ở trong mắt tôi, chỉ có Hạ Lâm mới đúng, cũng chỉ có cô ấy mới có tư cách.”

Nửa mặt bị tát vẫn còn đau rát, Lê Hiểu Mạn một tay chống tường đứng lên, lập tức xoay người qua, cười lạnh, giọng nói đầy quanh quệ: “Haha... Hoắc Vân Hy, lúc trước là anh cầu hôn tôi, vậy mà anh dám nói ông nội ép anh? Haha... tôi đúng là không đủ tư cách mà, sao tôi có thể có tư cách để làm vợ của súc sinh chứ?”

Nói đến đây cô dừng lại, ánh mắt như lưỡi kiếm nhìn anh ta, bàn tay nhỏ nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, trong lòng phẫn nộ không thôi: “Anh luôn miệng nói tôi là tiện nhân, vậy anh là cái gì? Anh là tiện súc, anh ngay cả làm người cũng không xứng, Hoắc Vân Hy, tôi nhìn nhầm anh rồi, vì ép tôi ly hôn mà anh còn thiết kế tôi... anh... hại tôi bị... Hoắc Vân Hy, anh còn là người sao? Tôi hận anh.”

Đứt lời, Lê Hiểu Mạn đưa tay lên, dùng hết sức tát Hoắc Vân Hy một tát.

“Lê Hiểu Mạn, cô dám đánh tôi?” thế nào Hoắc Vân Hy cũng không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn dám đánh anh ta, anh ta tức giận đỏ mắt, ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô, tiến lên thô lỗ đẩy cô, lại bóp cổ cô như sắp đứt, dùng sức rất lớn.

Anh ta bóp cổ cô, cái gáy Lê Hiểu Mạn đụng vào tường, đau đến da đầu run lên, đôi mắt sưng đỏ sưng nữa thì trào nước mắt.

Cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt trắng xanh của cô bắt đầu đỏ lên, cổ họng khó chịu không thôi.

Tròng mắt cô lạnh lẽo không sợ chết nhìn Hoắc Vân Hy, lạnh lùng cười ra nước mắt: “Haha... anh bóp... bóp chết tôi đi. Tôi chết rồi, vị trí Hoắc thiếu phu nhân là của Lâm Lâm nhà anh, Hoắc Vân Hy... anh làm hại tôi mất đi sự trong sạch... tôi... có chết cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ly hôn đi, tôi thành toàn cho anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đỏ mắt nhìn đôi mắt tràn ngập hận ý của Lê Hiểu Mạn, trái tim anh ta khẽ run, nhưng không dám nhìn vào đôi mắt lúc này của cô.

Câu nói sẽ không tha thứ cho anh ta của cô không hiểu sao làm cho anh ta cảm thấy phiền não.

Lúc này mặt anh ta tái mét, hai mắt đỏ hoe, giống như con sư tử sắp phát cuồng, hôm nay anh ta đã được mở rộng tầm mắt, bình thường cô đều dịu dàng yếu đuối, hôm nay lại nhanh nhẹn miệng như vậy, quả không đơn giản.

“Lê Hiểu Mạn, tôi không cần cô tha thứ, tôi sẽ không để cho cô lấy một phần tiền của Hoắc gia, cô gả cho tôi chẳng phải vì tiền sao? Tôi càng muốn cô ra đi hai bàn tay trắng lẫn khỏi Hoắc gia, không chỉ vậy, tôi còn muốn khiến cô thân bại danh liệt đeo tội danh ngoại tình ra ngoài... tội này sẽ khiến ông nội nhìn thấy, ông ấy ép tôi cưới cô là mặt hàng gì.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi quết xuống nụ cười nhạt: “Hoắc Vân Hy, anh không cần lo lắng thiết kế tôi, anh muốn ly hôn, tôi thành toàn cho anh, chúng ta ly hôn.”

Thấy cô chủ động nói ly hôn, Hoắc Vân Hy không đoán được, hơi ngẩn ra, đôi mắt đỏ hoe khinh thường nhìn cô, giọng điệu trào phúng: “Lê Hiểu Mạn, cô không có tư cách nói ly hôn, cô muốn sau khi ly hôn lấy một nửa tài sản Hoắc gia sao? Cô nằm mơ, tôi nói rồi, tôi muốn cô thân bại danh liệt.”

Dứt lời, anh ta buông ta đang bóp chặt cổ tay cô, không thèm nhìn cô mà âm trầm xoay người về phòng.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh nũng nịu của Hạ Lâm: “Vân Hy, sao lâu như vậy? Người ta nhớ anh muốn chết.”

Hoắc Vân Hy dịu dàng nói: “Không phải anh về với em rồi sao? Tiểu yêu tinh này.”

Rốt cuộc Lê Hiểu Mạn nghe không nổi nữa, hai tay che kín lỗ tai, lao đảo chạy cách xa phòng bọn họ ra.

Đóng cửa lại, cả người mảnh khảnh của cô dựa vào cửa trượt xuống mặt đất, vốn cho rằng nước mắt đã chảy khô lại không ngừng rơi xuống.

Lần này cô không khóc vì Hoắc Vân Hy mà khóc vì cô, khóc cho sự không đáng giá của cô.

Cô giữ gìn một năm đổi lại kết quả như vậy.

Sao anh ta có thể vô tình như thế, không nhân tính như thế, vì muốn ly hôn với cô mà bỏ thuốc cô, hại cô mất đi trong sạch.

Cô hận anh ta, cô hận anh ta!

Hoắc Vân Hy không xứng để cô yêu anh ta.

Anh ta không xứng... anh ta không xứng...

Anh ta đã không phải là Hoắc Vân Hy muốn bảo vệ cô nữa rồi.

Lê Hiểu Mạn ngồi xồm trong phòng, đau lòng khóc tỉ tê.

Cô chỉ cho phép mình khóc lúc này, về sau, cô sẽ không bao giờ khóc vì Hoắc Vân Hy nữa.

Bởi vì khóc mà cả người cô run rẩy, đau đớn không thôi, bộ dạng thật làm người ta đau lòng.

Không biết cô đã khóc bao lâu, khóc đến mặt mũi mướt mồ hôi.

Trong mộng, cô mơ thấy Hoắc Vân Hy đang bảo vệ cô, anh dịu dàng gọi cô là Mạn Mạn, nói muốn cưới cô.

Nhưng mà nháy mắt Hạ Lâm xuất hiện trước mặt bọn họ, Hoắc Vân Hy vừa nãy còn nhẹ giọng với cô lại trở nên lạnh lùng xa cách, thậm chí vì Hạ Lâm mà tay đánh cô.

Cô ở trong mộng khóc mà tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì trời đã tối, trong phòng tối đen một mảnh, lòng cô càng tối hơn, giống như rơi vào vực sâu vậy.

Cô ngồi dậy, qua một đêm mà cô cảm thấy dài như một thế kỉ.

Lúc này di động trong túi xách của cô vang lên, vừa cầm xem thì thấy Lâm Mạch Mạch gọi tới.

“Mạch mạch...” Tiếp điện thoại, âm thanh của Lê Hiểu Mạn mang theo sự tức giận, ở trước Lâm Mạch Mạch, cô muốn dẫu cũng không dẫu được.

“Mạn Mạn, cậu làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả ? Như thế nào lại khóc?” Trong điện thoại truyền đến âm thanh quan tâm của Lâm Mạch Mạch.

“Minh...” Lê Hiểu Mạn cầm di động, hốc mắt đỏ lên, không biết nên nói gì.

Tĩnh tĩnh Lâm Mạch Mạch nóng vội, không chờ cô nói đã nói: “Sao vậy? Thôi, ở trong điện thoại khó nói, mấy ngày rồi chúng ta không đi quán cà phê Kano, mình lái xe qua đón cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người đàn ông tự chuẩn bị nón xanh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn xuống màn hình điện thoại đang rung, đang chuẩn bị đứng dậy rửa mặt, nhưng vì ngồi trên mặt đất rất lâu nên hai chân tê rần, suýt chút nữa cô đã ngã sấp xuống, không tệ, đúng lúc chống được tường.

30 phút sau, quán cà phê Kano.

Lê Hiểu Mạn mặc chiếc váy trắng, hiếm khi mới trang điểm nhẹ nhàng nhưng không che hết được sự tiêu tụy của cô, mà Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô lại đau lòng.

Lâm Mạch Mạch mặc chiếc váy màu xanh đậm, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, mái tóc xoắn màu râm nắng tùy ý xoa trên vai: «Mạn Mạn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả?

“Mạch Mạch... mình...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, đôi mắt ửng đỏ, lập tức kể chuyện xảy ra ngày đó ở khách sạn cho Lâm Mạch Mạch.

Sau khi nghe xong, đôi mắt Lâm Mạch Mạch nheo lại, vẻ mặt tức giận đập bàn: “***nó, Hoắc Vân Hy còn phải người không vậy? Vì ép cậu ly hôn mà khiến cậu ngoại tình, anh ta lại dám thiết kế cậu...” Anh ta thích đội nón xanh như thế? Anh ta xem cậu là gì hả? Không được, mình muốn đi đánh anh ta một trận, Hoắc Vân Hy đúng là tên thối tha mà.”

Thấy Lâm Mạch Mạch nghiêng răng nghiêng lợi muốn đứng lên đi đánh người, Lê Hiểu Mạn lập tức kéo cô ấy ngồi xuống.

“Mạch Mạch...”

Lần nữa ngồi xuống Lâm Mạch Mạch mới thay đổi bộ mặt tức giận bưng bưng vừa nãy mà nhìn cô: “Mạn Mạn, Hoắc Vân Hy thối tha như vậy, cậu quên anh ta đi, hôn nhân này phải ly dị, nhưng cậu không thể để cho Hoắc Vân Hy và tiểu tam kia tiện nghi được, nhưng mà có một số chuyện đã xảy ra, cậu đừng để mình chịu áp lực quá lớn, cũng không cần cảm thấy có lỗi với Hoắc Vân Hy, anh ta thay đàn bà nhanh hơn thay quần áo, chuyện xấu đầy trời, vậy mà còn gian dâm với Hạ Lâm không thèm xem cậu là chị, anh ta đã sớm phản bội hôn nhân của các cậu, còn cả chuyện ở khách sạn, cậu bị bỏ thuốc, hiện tại xã hội này tình một đêm rất bình thường, cậu đừng để trong lòng, như vậy sẽ mệt chết cậu.”

Lâm Mạch Mạch an ủi Lê Hiểu Mạn nên tâm tình như mây đen của cô cũng tốt hơn nhiều, đôi mắt xinh đẹp hiện lên ý cười: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu, tâm trạng mình tốt hơn nhiều rồi.”

Lâm Mạch Mạch nhếch môi: “Vậy là tốt rồi.”

Lập tức nghĩ tới gì đó, Lâm Mạch Mạch nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu uống thuốc tránh thai chưa?”

“Sao cơ...” Lê Hiểu Mạn trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, cô chưa uống, ngay từ đầu cô đã không nghĩ tới chuyện uống thuốc tránh thai rồi.

Lâm Mạch Mạch thấy phản ứng của cô cũng đoán ra là cô chưa uống liền nhiu mày: “Không sao, hiện tại uống vẫn còn kịp, mình cùng cậu đi mua.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu, đôi mắt mảnh khảnh gắt gao nắm chặt, cô nói không hận Hoắc Vân Hy nhưng mà thật sự làm được thì rất khó.

Lâm Mạch Mạch vẫn khuyên cô, hai người ngồi ở quán cà phê Kano một hồi liền rồi đi, đến một tiệm thuốc.

Hai người vừa đi thì một chiếc Roll Royce màu đen xa hoa đã dừng ngoài tiệm thuốc, trước khi xuống xe thì người đàn ông mặc tây trang màu lam, áo sơ

mì tơ tằm trắng tinh xuống trước, anh ta hơi khom người: “Tổng giám đốc, việc mua thuốc cho tiểu thư Sophie tôi đi là được, cần gì anh phải đại giá như vậy?”

Lập tức một người đàn ông cao lớn tuổi từ trên xe đi xuống, cả người mặc tây trang màu xám, sơ mi tơ tằm trắng tinh, cà vạt màu xám, càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ của anh thêm phần cao quý, khí chất tao nhã, quanh thân tỏa ra khí thế vương giả.

Người đàn ông đi xuống đúng là Long Tư Hạo.

Anh không để ý tới Lạc Thụy mà cất bước đến gần tiệm thuốc.

Khí chất tao nhã của anh cực kì đẹp trai, từ lúc anh xuống xe đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thật trùng hợp, cô cũng mua thuốc tránh thai sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiệm thuốc này là một tiệm thuốc có quy mô lớn nhất thành phố K, nếu không phải Lâm Mạch Mạch nói tiệm lớn đảm bảo hơn thì từ đầu Lê Hiểu Mạn đã không nghĩ mua thuốc tránh thai ở hiệu thuốc lớn.

Hiện tại cô xấu hổ muốn chết rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đỏ không thôi, hận không thể tìm cái hang mà chui vào.

Lúc trả tiền, nhân viên bán hàng trong hiệu thuốc kêu lên

“Đẹp trai quá, nam thần...”

Ngay cả Lâm Mạch Mạch ở bên cạnh cô cũng khen: “Oà, đẹp trai quá, Mạn Mạn, cậu mau nhìn xem, bên trong hiệu thuốc có người đàn ông cực đẹp trai, so với Hoắc Vân Hy thì còn đẹp trai hơn, mình thấy giống vị thần quá, quá đẹp trai rồi, anh ta đúng là nam thần mà.”

Nghe lời Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn người đàn ông gây ra đợt xôn xao, vừa lúc cùng Long Tư Hạo bốn mắt nhìn nhau.

Nhất thời đôi mắt của Lê Hiểu Mạn căng lên, người đàn ông đẹp trai như vị thần này sao lại giống trai đẹp cô gặp ở khách sạn vậy.

Thì ra là anh, người đàn ông có tình một đêm với cô.

Có cần trùng hợp như vậy không, trái đất này ngậm nước rồi sao? Sao cô đi mua thuốc tránh thai thôi mà cũng gặp anh ta vậy?

Bọn họ không phải là oan gia sao gặp gỡ hẹp vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn tái mét, lập tức đỏ lên, thuốc trong tay cũng không chú ý mà rơi xuống.

Lâm Mạch Mạch lấy lại tinh thần thấy thuốc trong tay cô đã rơi, cô ấy lập tức cúi xuống nhặt lên giúp cô, nhanh miệng nói: “Mạn Mạn, nhìn thấy nam thần không cần kích động tới mức ném cả thuốc tránh thai đi vậy chứ?”

Ba chữ “Thuốc tránh thai” ba khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu, cô cầm thuốc trong tay Lâm Mạch Mạch sau đó kéo cô ấy chạy đi giống như gặp quỷ vậy.

Lúc cô đi ngang qua Long Tư Hạo, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy.

Cô cả kinh, nhìn đôi tay trắng nõn đang nắm lấy tay mình, khớp xương rõ ràng nhìn thật đẹp.

Lập tức cô ngược mắt nhìn đôi mắt đen như mực của anh, thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh nhạy cảm rơi xuống thuốc tránh thai trong tay cô, thần kinh cô căng lên, rút cánh tay bị anh nắm ra, giấu ở sau lưng, làm như không hiểu gì nói: “Tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Hai mắt Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt vẫn tập trung vào tay ở sau lưng cô, đôi môi mỏng xinh đẹp mím lại, âm thanh trầm thấp vang lên: “Em tới mua thuốc tránh thai sao?”

Âm thanh của anh cực kì nhẹ, không nghe ra vui giận gì.

Hồ hấp của Lê Hiểu Mạn bị kìm hãm, không hiểu sao có cảm giác giật mình, cô nhú mày, trừng mắt nói dối: “Không phải.”

Thấy cô phủ nhận, hàng lông mày anh tuấn của anh nhếch lên, đôi mắt hẹp dài như có thể hút đi hồn người khác, đôi môi anh đào vén lên: “Nói vậy em mua sai thuốc rồi hả?”

Vừa dứt lời, anh mím chặt môi, gương mặt lạnh lẽo, quanh thân như tản ra hàn khí, âm thanh nghe mà rung mình: “Ai là trưởng quầy ở đây?”

“Là tôi...” một người đàn bà chừng 30 tuổi đứng trước người Long Tư Hạo, đôi mắt sợ hãi nhìn người đàn ông tuấn mỹ không giận mà uy này.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mua thuốc, anh mới mua nhầm thuốc ấy!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt lại như thanh kiếm sắc bén, âm thanh khàn khàn vang lên: “Cô ấy mua sai thuốc rồi, nếu uống vào mà có vấn đề gì có phải cô nên phụ trách hay không?”

Trưởng quầy nghe vậy xoay người tức giận nhìn nhân viên bán thuốc trong quầy: “Ai lấy nhầm thuốc cho vị tiểu thư này hả?”

Một nhân viên bán thuốc mặc đồng phục trong quầy đứng ra nhìn người đàn ông tuấn mỹ mà khí thế bức người, lại nhìn trưởng quầy: “Tôi không lấy sai, vị tiểu thư này muốn mua thuốc tránh thai.”

Lúc này Lê Hiểu Mạn thật hận không thể cắn lưỡi tự sát đi, cô quần bách muốn chết rồi, mua thuốc tránh thai mà còn gặp sóng gió.

Vốn không muốn quá nhiều người biết, lúc này thì cả tiệm thuốc đều biết cô tới mua thuốc tránh thai rồi.

Cô neho mắt nhìn Long Tư Hạo, cô mua thuốc thì liên quan gì tới anh, dù cô có mua sai thuốc thật đi nữa cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng xen lẫn sự tức giận vang: “Tiên sinh, tôi mua sai thuốc hay là mua gì đều là chuyện của tôi, liên quan gì tới anh, xen vào chuyện của người khác.”

Dứt lời, cô nhìn Lâm Mạch Mạch đang hoài nghi nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Mạch mạch, chúng ta đi.”

Ánh mắt thâm thúy của 1ht neho lại, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi môi anh đào nhếch lên: “Em uống thuốc tránh thai rồi.”

Nghe thấy lời này, bóng lưng Lê Hiểu Mạn cứng đờ, giật mình, sau đó kéo Lâm Mạch Mạch nhanh chân rời khỏi tiệm thuốc.

Lời của anh là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã cho cô uống thuốc tránh thai rồi hả?

Rời khỏi tiệm thuốc, hai người đi một đoạn xa, Lâm Mạch Mạch mới khoanh tay, neho mắt nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu nói thật đi, không phải người có tình một đêm với cậu là nam thân là cho người thân đều phần hận đấy chứ?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ quần bách đỏ lên, đang muốn phủ nhận thì Lâm Mạch Mạch đã ngắt lời cô.

“Mạn Mạn, mình là bạn tốt nhất của cậu đấy, nếu ngay cả mình mà cậu cũng gạt thì sau này mình không để ý tới cậu nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch tức giận đành gạt dàu: “Là anh ấy.”

“Oh! nygod!” Lâm Mạch Mạch thở hắt ra đầy kinh ngạc, lập tức cười tít mắt nhìn cô: “Mạn Mạn à, cậu đúng là nhạt được bảo bối, bộ dạng người đàn ông kia đẹp trai như thế, khí chất lại tốt, cậu có tình một đêm với anh ta thì không hề thiệt, cho nên, cho dù chuyện kia có hơi phiền não nhưng mà dù sao lần đầu của cậu cũng là cho nam thân, còn không bằng nhanh nhanh ly hôn với Hoắc Vân Hy đi, sau đó gả cho nam thân, không phải Hoắc Vân Hy muốn ly hôn với cậu sao?”

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn giật giật khoe môi, lúc này di động trong túi vang lên, nhìn xem là ông nội của Hoắc Vân Hy gọi tới.

Đối với người ông nội này, Lê Hiểu Mạn luôn cực kì tôn kính bởi vì ông ấy đối tốt với cô như cháu ruột vậy.

“Ông nội, tìm cháu có việc gì sao?” giọng nói của Lê Hiểu Mạn rất nhẹ, trên mặt nở nụ cười thân nhiên.

“Mạn Mạn à, cháu nói cho ông nội, vào ngày kỉ niệm một năm kết hôn của cháu và Vân Hy có phải nó mang người đàn bà khác về nhà không?” trong điện thoại vang lên tiếng nói đầy tức giận của Hoắc Nghiệp Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Nghe thấy tên anh đã buồn nôn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hoắc Vân Hy khiến cho Lê Hiểu Mạn thống hận không thôi nhưng cô không phải là người thích cáo trạng, càng không muốn Hoắc Nghiệp Hoàng vì chuyện của cô và Hoắc Vân Hy mà tức giận.

Ông ấy sắp đại thọ 70 tuổi rồi, thân thể không được tốt, cô không muốn ông ấy lại xảy ra bệnh viện, cũng giấu diếm chuyện này.

Cô nhỏ giọng nói: “Ông nội, ông nghe ai nói Vân Hy mang người đàn bà khác về nhà? Không có chuyện đó đâu ạ.”

Hoắc Nghiệp Hoàng không hỏi chuyện của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy nữa mà nói: “Mạn Mạn à, đêm nay cùng Vân Hy về nhà một chuyến đi.”

Lê Hiểu Mạn nghe nói phải về Hoắc gia, cô nhú mày: “Ông nội, có chuyện gì sao?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoàng: “Mạn Mạn à, anh cả các cháu về nước, đêm nay sẽ về nhà một chuyến, cháu và Vân Hy về sớm một chút.”

Hoắc Nghiệp Hoàng nói xong liền tắt máy.

Lê Hiểu Mạn cầm di động giật mình mấy giây, anh cả bọn cô, ông nội đang nói anh cả của Hoắc Vân Hy sao?

Đối với người anh cả này Lê Hiểu Mạn không có ấn tượng gì lớn, cô nhớ mang máng hình như có người như vậy, nhưng không phải anh ta đã ra nước ngoài từ lâu rồi sao? Hình như trải qua chuyện bất cóc mười năm trước sau đó anh ta ra nước ngoài.

Nhớ tới sự kiện bất cóc mười năm trước, đến giờ lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hình như từ sau lần bất cóc đó mà Hoắc Vân Hy bắt đầu lạnh nhạt với cô, xa cách, thậm chí là hoàn toàn coi thường.

Mãi một năm trước trong khi cô nản lòng thoái chí thì đột nhiên anh ta tới cầu hôn cô, lúc đó cô không đồng ý ngay mà là ông nội anh ta Hoắc Nghiệp Hoàng đếnstimf cô, vì chuyện kia mà ông nội không cho cô nói ra, cô mới đồng ý gả cho anh ta.

Tính ra mà nói thì người bị ép hôn không phải là Hoắc Vân Hy mà là cô mới đúng.

Tuy cô bị ông nội của Hoắc Vân Hy bắt gả cho anh ta nhưng đối với cô mà nói có thể gả cho anh ta sao không phải là tâm nguyện của cô chứ.

Cô cho rằng sau khi kết hôn anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý, cô vẫn một mực im lặng chờ đợi anh ta, dù anh ta có bao nhiêu chuyện xấu, cô vẫn làm như không thấy gì.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy anh ta gian díu với hĩ thì cô không tiếp nhận nổi mà tan vỡ, nhất là anh ta vì muốn ly hôn với cô mà thiết kế cô, hại cô mất đi sự trong sạch, cô càng hoàn toàn vô cảm với anh ta rồi.

Lòng ảm ảm đau, lập tức cô nhìn Lâm Mạch Mạch, xấu hổ nói: “Mạch Mạch à, mình không thể cùng cậu đi dạo được rồi, ông nội gọi tới bảo mình đêm nay về Hoắc gia một chuyến.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô nhếch môi nói: “Về vừa lúc đấy, cậu nói hết chuyện Hoắc Vân Hy làm cho ông nội anh ta đi, để cho ông ta quyết định cho cậu.”

Lê Hiểu Mạn lắc đầu, đôi mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, tạm thời mình không thể nói cho ông nội, thân thể ông không tốt, nếu biết nhất định sẽ tức giận mà bệnh ra.”

Lâm Mạch Mạch nghe cô nói xong lườm cô: “Mạn Mạn à, sao cậu tốt bụng như vậy chứ? Nếu là mình mình mặc kệ đấy.”

Chờ đến khi chia tay với Lâm Mạch Mạch, cô về Thúy Viên, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hoắc Vân Hy.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh không chút nhiệt độ của anh ta: “Lê Hiểu Mạn, cô đi cáo trạng với ông nội rồi hả? Tôi nhìn nhầm cô rồi, quả nhiên cô là người đàn bà tâm cơ mà, cô cho rằng ông nói sẽ quyết định cho cô, tôi và Lâm Lâm sẽ phải tách ra sao? Tôi yêu cô hả? Cô nằm mơ đi.”

“Tôi..” Không chờ Lê Hiểu Mạn lên tiếng, anh ta nói xong liền cúp máy.

Lê Hiểu Mạn nhìn chằm chằm di động, đôi tay mảnh khảnh xiết chặt, trong lòng đầy tức giận, thiết thời cô còn thay ông nội anh ta suy nghĩ muốn giấu

điểm thay anh ta, vậy mà anh ta không hiểu rõ mọi chuyện đã gọi tới chất vấn cô.

Rất ít khi chủ động gọi cho Hoắc Vân Hy, cô gọi tới, đợi có người bắt máy, không chờ Hoắc Vân Hy nói thì cô đã lạnh lùng nói: “Hoắc Vân Hy, tôi có tâm cơ nặng hay không nhưng vẫn thay anh giấu chuyện cảm thú mà anh làm, ngày kỉ niệm một năm chúng ta kết hôn đó, tôi thật hy vọng anh có thể tốt với tôi nhưng mà hiện tại tôi nghe thấy ba chữ Hoắc Vân Hy đã buồn nôn, nghe đây, người và súc vật khác nhau, anh và Hạ Lâm quá xứng đáng, tôi chúc phúc cho các người còn không kịp thì sao nữa chia rẽ các người chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Gá Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp mặt, cố ý mặc thành như vậy.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nói xong Lê Hiểu Mạn đã ngắt điện thoại.

Cô vừa cắt đứt không bao lâu thì Hoắc Vân Hy lại gọi tới, cô trực tiếp từ chối không nhận.

Vừa từ chối không nhận thì điện thoại lại vang lên, cô lại từ chối nhận.

Hoắc Vân Hy gọi liên tục năm lần, Lê Hiểu Mạn đều từ chối không nhận, sau đó trực tiếp tắt máy luôn.

Không gọi được máy riêng, anh ta lại dùng số máy công ty gọi tới nhưng Hiểu Mạn đều cự tuyệt nghe máy, tắt máy, suýt chút nữa thì muốn đập máy luôn.

Ngồi bên cạnh Hạ Lâm, sắc mặt anh ta xanh mét, ngay cả anh ta cũng chẳng biết vì sao mình tức giận.

“Vân Hy, làm sao vậy? Có phải ông nội biết chúng ta ở cùng một chỗ rồi không? Chị đã biết rõ thân thể ông nội không tốt mà còn nói chuyện của chúng ta cho ông, chị ấy muốn ông tức giận sao? Sao chị lại hư hỏng như thế chứ? Vân Hy, không bằng... chúng ta chia tay đi. Em muốn muốn... bởi vì em mà làm hai anh và ông nội quyết liệt như năm trước, không muốn thân thể ông nội vì em mà hỏng bớt hơn, chỉ trách anh và em có duyên không phận...”

Hạ Lâm càng nói càng thương tâm, thậm chí còn khóc lên thành tiếng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, trong mắt xẹt qua sự đau lòng, ánh mắt dịu dàng hơn, anh ta ôm cô ta vào ngực, âm thanh ôn hòa an ủi: “Lâm Lâm, em yên tâm, anh sẽ không để em chịu ủy khuất nữa.”

Hai mắt Hạ Lâm đầm nước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, âm thanh nức nở: “Vân Hy, tâm cơ của chị nặng như vậy, em thật sự sợ chị ấy lấy ông nội làm chỗ dựa mà để ông nội như năm trước ép em rồi khỏi anh, Vân Hy, em rất yêu anh, em... em không nỡ rời khỏi anh đâu...”

Hoắc Vân Hy cúi đầu đau lòng hôn nước mắt cô ta, giọng nói đầy kiên quyết: “Lâm Lâm, em yên tâm đi, anh sẽ không để ông nội uy hiếp nữa đâu, anh yêu em, đời này sẽ không rời khỏi em.”

Gương mặt Hạ Lâm đầy ý cười, hai tay ôm cổ anh ta, hôn môi anh ta, nụ hôn đầy thâm tình.

Hoắc Vân Hy vừa hôn cô ta, sau đó ôm cô ta lên xoay người đi vào phòng nghỉ bên trong phòng làm việc, một hồi đại chiến trên giường bắt đầu.

Lê Hiểu Mạn thấy trời tối mà Hoắc Vân Hy vẫn chưa về biệt thự, tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng không còn đau lòng nữa, đau lòng quá mức đã biến thành vô cảm rồi.

Cô cầm túi xách đi xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoắc Vân Hy.

Đêm nay cô mặc một chiếc váy ngắn thắt lưng hình bông sen, phối hợp dây đeo màu trắng, càng lộ ra dáng người của cô, đôi chân thon dài đầy mê người, tất chân mỏng màu đen đầy quyến rũ, mái tóc hơi xoắn xoắn hết bên vai, khí chất trong vô cùng thanh nhã, tĩnh lệ, động lòng người, đôi lông mi như lông mào, ánh mắt lấp lánh, giống như dòng suối trong, đôi môi đỏ đầy mê hoặc tằm mắt.

Trước kia Hoắc Vân Hy chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô, tối nay là lần đầu tiên từ khi kết hôn mà anh ta cẩn thận đánh giá cô, mới phát hiện thì ra cô cũng động lòng người đến thế.

Hai mắt anh ta vẫn nhìn cô đầy khinh thường, khóe môi nhếch lên sự trào phúng: “Lê Hiểu Mạn, tâm cơ của cô quả nhiên đủ nặng, cô có biết hôm nay đến chỗ ông nội sẽ chạm mặt với tôi cho nên mới cố ý mặc thành như vậy là muốn quyến rũ tôi, hấp dẫn ánh mắt của tôi sao? Cô thật quá tiện mà.”

Nghe lời anh ta nói, từ tận đáy lòng cô bốc lên ngọn lửa giận, hôm nay cô cố ý ăn mặc như vậy căn bản không vì anh ta mà là không muốn ông nội nhìn ra cô không khỏe.

Hoắc Vân Hy này quá tự tin rồi.

Đôi môi cô cong lên, nhếch lên vòng cung xinh đẹp, sau đó đi đến trước người Hoắc Vân Hy, đôi tay mềm mại không xương khớp lên vai anh ta, đôi môi phàn nộn từng chút từng chút tiến gần lỗ tai anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ đến đây thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơi thở của cô, mùi hương của cô tiếp sát lượn lờ gần mũi Hoắc Vân Hy.

Anh ta ngẩn ra, đôi mắt lãnh mị buộc chặt, nhìn Lê Hiểu Mạn đang lại gần mình.

Đôi môi hồng hào của cô dán gần tai anh ta, âm thanh nhỏ nhẹ: “Hoắc Vân Hy, đừng có tự tin như thế, tôi có thể leo lên xe bất cứ ai, cũng không có hứng thú với xe công cộng chờ giải thưởng Oscar, nghe cho rõ đây, tôi mặc thể nào chẳng liên quan gì đến anh, anh đã mất đi tư cách để tôi làm mọi chuyện vì anh, anh không xứng để tôi phí tế bào não mà đi quyến rũ anh.”

Dứt lời Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt nhìn anh ta, đầu gối hung hăng húc vào bụng dưới anh ta một cái.

“Ừ... Mạn Mạn... Mạn Mạn... Cô...” Hoắc Vân Hy kêu đau, đôi mắt phẫn nộ nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn lại nhân lúc anh ta khom người mà né tránh khỏi anh ta, cố ném chiếc túi xách vào anh ta, vừa vịn ném đúng chiếc mũi xinh đẹp của anh ta.

“Lê Hiểu Mạn...” sắc mặt Hoắc Vân Hy xanh mét tức giận hết to.

Lê Hiểu Mạn liếc anh ta, đôi môi hồng cong lên, lập tức chẳng thèm quay đầu mà đi ra ngoài phòng khách.

Cô vừa ra phòng khách, Hoắc Vân Hy liền nắm chặt cổ tay cô.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, đôi mắt nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh làm gì?”

Hoắc Vân Hy tức giận khinh thường nhìn cô, âm thanh lạnh lẽo vang lên: “Nếu không phải Lâm Lâm bảo tôi tới đón cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ cùng cô trở về sao? Lâm Lâm lượng thiện rộng lượng như thế sao lại có người chị tâm cơ nặng như cô vậy?”

Lê Hiểu Mạn nghe anh ta nói Hạ Lâm lương thiện, suýt chút nữa thì phun ra búng máu, cô thật không biết Hoắc Vân Hy dùng tiêu chuẩn nào để đánh giá một người tốt hay xấu.

Anh ta đúng là ‘không giống người bình thường’, ánh mắt trường thành theo bàn chân mà thôi.

Lê Hiểu Mạn bị Hoắc Vân Hy lôi kéo, mạnh mẽ nhét vào xe của anh ta.

Hoắc gia nằm trên sườn núi phía đông của thành phố K, hai bên đường bằng phẳng là những dãy cây cao lớn, đi lên giữa sườn núi có thể thấy được biệt thự trang viên, diện tích xung quanh rất lớn, có hồ nước trong suốt, vườn hoa rực rỡ, phía sau vườn hoa còn có một ngọn núi lớn, hoàn cảnh xung quanh cực kỳ yên tĩnh, thanh lịch.

Một chiếc Bentley màu đen tiến vào Hoắc gia, Lê Hiểu Mạn xuống xe, từ trong ví lấy ra một tờ 1 tệ, dặt vào chỗ tay lái, thấy Hoắc Vân Hy xuống xe nhân tiện nhét vào tay anh ta.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy trừng mắt, không hiểu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Cô có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn nhún mày mỉm cười: “Lái xe Hoắc, đó là tiền lái xe của anh đó, đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ từng đó thôi.”

Dứt lời cô tao nhã xoay người, túi xách trong tay vung một cái vung đúng mặt anh ta, hơn nữa còn chẳng thèm nhìn mà trực tiếp đi thẳng vào phòng khách.

Hoắc Vân Hy cầm tờ một tệ trong tay, hung hăng trừng bóng lưng Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ sắc bén, hận không thể xông lên bóp chết cô.

Giá trị của anh ta chỉ đáng 1 tệ sao? Trước kia sao anh ta không phát hiện người đàn bà này biết làm người ta tức giận như thế, xem ra trước kia cô nhu

nhược yếu đuối đều là giả vờ, quả nhiên là người đàn bà tâm cơ nặng.

Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy một trước một sau vào phòng khách, vừa lúc thấy Hoắc Nghiệp Hoàng từ trên lầu đi xuống, đi chung với ông là người mà cô nhấc mớ cũng không nghĩ tới, người đàn ông tuần mấy kia lại xuất hiện ở Hoắc gia.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gã Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Sao có thể là người đàn ông này?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nam thần?

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn vào người đàn ông tuần mấy đi bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoàng, thấy rõ gương mặt người đó, cả người cô u mê rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nháy mắt đỏ rực, trái đất này bị ủng nước sao? Sao cô ta lại gặp anh rồi hả? Anh tới Hoắc gia làm gì?

Anh là anh? Vì sao cùng ông nội xuống lầu?

Chẳng lẽ anh là anh cả của Hoắc Vân Hy?

Trời ạ, cô lại cùng anh cả của chồng mình xảy ra tình một đêm?

Máu nóng trên người Lê Hiểu Mạn dâng lên, xấu hổ muốn chết rồi, vì sao lại là anh chứ? Tuy cô bị bỏ thuốc nhưng mà chín cô chủ động leo lên người anh đó, sau này bảo cô làm người thế nào đây?

Cô cúi đầu, không dám nhìn anh một chút, cô thật hy vọng mình có thể làm thổ thần mà độn thổ xuống đất quá.

Hoắc Nghiệp Hoàng nhìn Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy sau đó cười giới thiệu: “Mạn Mạn, Vân Hy, đây là Tư Hạo, anh anh cả của các cháu.”

Nghe Hoắc Nghiệp Hoàng giới thiệu, trái tim đang đập mạnh mẽ của Lê Hiểu Mạn rơi chậm một nhịp, không hiểu sao lại cảm thấy khản trương, hai tay không biết nên đặt vào đâu, đành cụp mắt xuống, hàng lông mi dài như cánh quạt phe phẩy, như sóng nước xao động lòng người.

Hoắc Vân Hy ở bên cạnh cô cất tiếng nói đầy gượng gạo: “Anh cả...”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, như bị sét đánh vậy, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nhìn thấy đôi mắt anh thâm trầm như trời đêm.

Cô đứng thẳng người, cố gắng bình tĩnh tâm tình mà đối mặt với anh, lễ phép chào hỏi, nhưng khóe môi lại co quắp: “Anh... anh cả, xin chào.”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đen như mực híp lại, đôi mắt tối tăm ở trên gương mặt tuần mấy làm cho người ta nhìn không ra: “Ông nội, đây là...”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoàng từ ái nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Tư Hạo, đó là Mạn Mạn, lúc trước các cháu đã gặp qua, một năm trước Mạn Mạn và Vân Hy kết hôn, hiện tại là em dâu cháu.”

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoàng giới thiệu Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn, đôi mắt Long Tư Hạo thâm thúy càng tối tăm hơn, khiến người cho người gần đó nhìn không ra, gương mặt lạnh lẽo của anh thêm rõ ràng, đôi môi mỏng nhếch lên: “Thì ra là em dâu.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, âm thanh rất êm tai nhưng nghe vào tai Lê Hiểu Mạn lại không hiểu sao nghe ra được sự lạnh lẽo.

Không khí có chút cứng nhắc, Lê Hiểu Mạn xấu hổ không biết làm sao, có cảm giác như hít thở không thông.

Cô ngược mắt nhìn anh, thấy đôi mắt anh vẫn tối tăm như thế, khiến cho người ta không lý giải được, biểu tình vô cùng lạnh nhạt không hề có gì là khản trương xấu hổ, giống như giữa cô và anh chưa có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh như người xa lạ vậy.

Xem ra chuyện đêm đó anh không để trong lòng, vậy cô cũng không cần lo lắng, như vậy đều tốt cho hai người.

Ánh mắt Hoắc Vân Hy khó có lúc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô nhìn anh cả của anh ta xong hình như không được tự nhiên, gương mặt anh ta không tự chủ căng thẳng hơn.

Hoắc Nghiệp Hoàng ần ần nhận ra bầu không khí không thích hợp, không nghĩ gì nhiều liền nhìn Hoắc Vân Hy, sắc mặt trầm xuống: “Vân Hy, cháu theo ông lên lầu, ông có lời muốn nói với cháu.”

Dứt lời ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn, gương mặt ôn hòa: “Mạn Mạn à, hiếm khi anh cả cháu về nhà một chuyến, thay ông nội tiếp đón anh cả cháu nhé.”

“Vâng ạ.” Lê Hiểu Mạn khẽ vâng một tiếng, nhìn Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy lên lầu.

Trong phòng khách xa hoa chỉ còn lại Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, không khí cứng ngắc làm cho da đầu cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.